

KARLITUS

18 d'octubre 2024

Número 316

TO BE OR
NOT TO BE

karlitus.net

SETMANARI REPUBLICÀ POLÍTIC/SATÍRIC DE CATALUNYA

SEGONA ÈPOKA

PROU CONYA

Terrorisme d'Estat amb rodalies

Sovint, davant una provocació barroera, l'humor serveix de bàlsam i apaivaga la realitat. Arriba un moment però que l'humor neix de la impotència i aleshores el divertiment esdevé col·laboracionisme. Fins ara els catalans s'han pres la situació crítica ferroviàries de rodalies i la resta de serveis viaris com un acudit, una grotesca forma del maltracte de l'Estat Espanyol envers Catalunya. És hora de veure-ho com cal.

Enfront les paranoïques protestes de les comunitats espanyoles contra qualsevol tipus de millora del finançament català, Espanya es converteix en còmplice silenci a l'hora de permetre que l'Estat –sigui quin sigui el seu color polític– no només permeti sinó que fomenti l'enfonsament econòmic de Catalunya sota el lema d'Espanya solidària.

Si algú es prengués la molèstia de comparar els serveis ferroviaris entre Madrid i Barcelona s'averkonyiria del seu estat. La marginació que Espanya fa de Catalunya és pura segregació colonial. Intenten enfonsar Catalunya i ho aconseguiran. Un país modern viu tant de la seva producció com de les seves estructures viàries. Cara a la competitivitat és com seguir utilitzant el telègraf mentre els altres fan servir les xarxes informàtiques. Això és precisament el que fa Espanya amb Catalunya, obligar-nos a anar en diligència.

Potser caldria que el ciutadà català deixi de resignar-se. Que no accepti com a maledicció divina fer tres hores de viatge per un trajecte de trenta minuts, dues averies diàries de catenàries o quatre retards per raons desconegudes. Embussos a les entrades i sortides de les ciutats, embussos a les autopistes. El caos no és accidental, és volguda desatenció i potser també caldria prendre-s'ho com la provocació que és i plantar-se a cada andana ferroviària, ocupar-ne les vies, fer un foc de camp amb les travesses i cantar a quatre veus que no volem ser els pàries de la terra.

Prou masoquisme, prou resignació, prou por. RENFE i els seus directors, mereixen quelcom més que l'acudit fàcil. Es necessita una resposta comuna, bel·ligerant, de país que no accepta ser menyspreat per un estat ni per una societat impunes.

Prou!

